

Штучність особистості у соціальних мережах

Олексій РЯБУХА, здобувач освіти

*Науковий керівник – Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцентка
Національний аерокосмічний університет ім. М. С. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Сучасні соціальні мережі відіграють значну роль у нашій житті, створюючи можливості для вираження наших ідей, емоцій та взаємодії з іншими. Проте однією з цікавих та водночас спірних тенденцій є поява «штучних особистостей» – образів, які не співпадають із реальним людиною.

Ці особистості відрізняються від звичайних користувачів соціальних мереж тим, що вони не відображають реальний світ та ідентичність. Їх цінність полягає у можливості створити вигаданий образ, який може бути використаний для різних цілей.

Частіше за все вони можуть бути використані у сфері маркетингу, наприклад грати роль впливових блогерів, які рекомендують товари, вражаючи аудиторію своєю надійністю та популярністю. Ця практика, однак, піднімає питання щодо чесності в рекламі та обману споживачів.

Вони також можуть використовуватися для збору даних та стеження за активністю користувачів у соціальних мережах. Це породжує питання про приватність та безпеку в інтернеті, адже такі образи можуть отримувати доступ до особистих даних та використовувати їх без належного дозволу.

Крім того, використання штучних особистостей у соціальних мережах може спричинити відчуття відокремленості та неправдивості серед користувачів. Коли зіштовхуєшся з образами, які не репрезентують реальних осіб, це може порушити довіру до соціальних мереж як засобу спілкування.

У світі швидко розвиваючихся технологій і соціальних мереж важливо розглядати цю тенденцію критично та обговорювати питання етики використання штучних особистостей. Сприяти виробленню норм та правил, які забезпечують чесність та прозорість у мережі, є важливим завданням для користувачів інтернету.

Питання етичності створення імітації життя

Єва КОЗЛОВИЧ, здобувачка освіти

*Науковий керівник – Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцентка
Національний аерокосмічний університет ім. М. С. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

За останні 10 років різними групами дослідників, лабораторіями і університетами були опубліковані чимало статей що набули активного розголосу, об'єднані однією темою – створення штучної моделі існуючого живого організму. Це незлічена кількість досліджень, направлених на створення комп'ютерних моделей, роботів та біороботів створених з метою відтворити

життя або створити нове. Задля кращого розуміння варто зазначити що всі організми зазначені у наступних прикладах є одноклітинними.

У 2020 році група дослідників Вінського технічного університету оснастила змодельований організм здатністю обробляти дані про їжу та навколишнє середовище. Бактерії можуть використовувати рецептори, щоб визначити, в якому напрямку, наприклад, збільшується концентрація кисню або поживних речовин, і ця інформація потім запускає рух у потрібному напрямку. Для незалежного руху організму у рідині було відтворено реалістичну модель руху одноклітинних з тілом складеним з трьох мас, з'єднаних спрощеними м'язами. Також, через факт відсутності нервових закінчень у одноклітинних організмів, вони здатні проходити лише прості етапи обробки всередині власної клітини. Ці процеси було зімітувано для симуляції так званого еволюційного шляху для цієї моделі, покладаючись на алгоритм машинного навчання.

У 2021 році Американські вчені, заявили що створили перших живих роботів, що привернуло увагу громадськості та вразило багатьох поважних біологів. Якщо говорити точніше, на основі існуючих стовбурових клітин африканської кігтистої жаби, були штучно створені нові організми, так звані ксеноботи. Крихітні згустки були вперше представлені у 2020 році після того, як експерименти показали, що вони можуть рухатися, працювати разом у групах, а найголовніше – самовідновлюватися. Тобто, наразі вчені вже досить вільно розпоряджаються життям, створеним у лабораторії, хоча народження організмів із пробірок досі вважається питанням дуже контроверсійним.

У 2016 році група незалежних американських дослідників провела довгу і кропотливу роботу у сфері мікробіології і робототехніки. Цей експеримент випереджав більшість тих що слідували навіть через багато років після нього комплексністю роботи та складністю дослідження, але через відсутність фінансування, він не мав майже жодної огласки. У дослідженні не відтворювалися ані поведки живих істот, ані їх рух, ані еволюція.

Натомість, група незалежних вчених витратила шість років відтворюючи нервову систему найпростішого багатоклітинного організму. Прототипом став досить відомий за свої дивовижні здібності до виживання тип мікроскопічних безхребетних – тихохід. Це більш ніж двохсот нейронів і важких нейронних зв'язків що безупинно взаємодіють між собою, зовнішнім середовищем і самим організмом. Одразу після створенню нейронної комп'ютерної моделі, на її основі було створено складного робота. Тобто, на кінець експерименту, вчені мали справжню фізичну модель простої тварини що здатна відчувати найближчий аналог болю.

Беручи до уваги всі перераховані вище, а також безліч інших подібних досліджень постає питання: чи етична така симуляція.

В очах простого спостерігача відповідь буде чіткою й очевидною: так, адже організм не реальний, а біль не справжній. Однак, заглиблюючись у тему біохімії та мікробіології, ми повертаємося до тих самих найпростіших організмів, з нескладною будовою тіла. Як було зазначено вище, для одноклітинних у яких відсутня нервова система, як такого поняття болю і почуттів не існує, однак є так

зване «подразнення», умовне поняття реакції організму на будь-який вплив із зовні, необхідне для базового виживання. Тобто, межа між симуляцією такої істоти та її прототипом починає розпливатися вже на першому етапі критичного аналізу: що модель, що жива одноклітинна не здатні сприймати біль як ми, проте наявність подразника залишається реальним фактом.

Для наступного етапу цього аналізу, ми повернемося до останнього експерименту, у якому було змодельовано багатоклітинну істоту. Оскільки створений робот, був створений тільки з аналогом болю що знаємо ми, створений штучно з проводів замість нейронів, відповідь на питання етичності, знову буде позитивне. Однак, знову повертаючись до останнього наведеного експерименту, ми повинні поставити наступні питання: «А як саме відчують біль безхребетні? Чи усвідомлюють вони його як ми? Чи він такий само реальний як він був би для аналогічного їм робота?». Ці питання актуальні, бо моделі таких тварин створюються і з метою використання в медичних і косметичних експериментах, які неетично проводити на живих істотах. Але якщо біль для робота не буде відрізнятися для болі реальної тварини, чи етичне проведення таких експериментів на них? А якщо їх біль буде відрізнятися, чи справедливими будуть результати подібних дослідів?

Ці питання очікують відповідей у майбутньому, по мірі просування науки вперед.

Цифрове безсмертя та питання ідентичності

Данило ЗОЛОТАРЬОВ, здобувач освіти

*Науковий керівник – Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцентка
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

У сучасному цифровому світі технології стали необхідною складовою нашого повсякденного життя. Разом із зростанням обсягу даних та розвитком штучного інтелекту виникають нові, раніше невідомі можливості, такі як цифрове безсмертя. Поняття цифрового безсмертя виходить за рамки простого збереження даних – це концепція, що передбачає можливість перенесення свідомості, особистої ідентичності та думок людини у цифровий формат, надаючи можливість існувати цій ідентичності. Ця інновація відкриває широкі можливості для збереження спадковості, історії та дослідження ідентичності. Мета доповіді полягає в дослідженні поняття цифрового безсмертя та його потенційного впливу на ідентичність та суспільство.

Цифрове безсмертя дає людям можливість створювати цифрові версії самих себе, що відображають їхню особистість та думки. Ця нова реальність висуває на поріг загадкові питання щодо того, наскільки ця цифрова ідентичність може стати реальною, та як вона впливає на сприйняття та самовизначення особистості.

Цей ріст цифрових індивідуальностей спонукає нас до глибоких роздумів про етичні аспекти; конфіденційність, безпека даних та права на власну